

MIJN GOUDEN BOEKJE OVER

TULA

Geschreven door
Milouska Meulens

Geïllustreerd door
D'Avellonne van Dijk

RUBINSTEIN

Tula is een held. Hij leefde lang geleden, in het Caribisch gebied, op Curaçao. Niet in het grote gele huis van Plantage Kenepa. Nee, Tula, zijn vrienden en familie sliepen in hutten. Zij keken uit op het groen van cactussen, het blauw van de lucht en het geel van Landhuis Kenepa.

Maar hun leven was niet fijn. Ze moesten zwaar werk doen.
Verplicht en meestal in de brandende zon. Tula ook. Hij kreeg
niks betaald. Tula was niet vrij. Van vrijheid kon hij alleen maar
dromen.

Want Tula leefde in slavernij. Zo was het voor alle mensen op de plantage die gedwongen werden om te werken. De kinderen, de vrouwen, Tula en de andere mannen. Ze werden slaven genoemd.

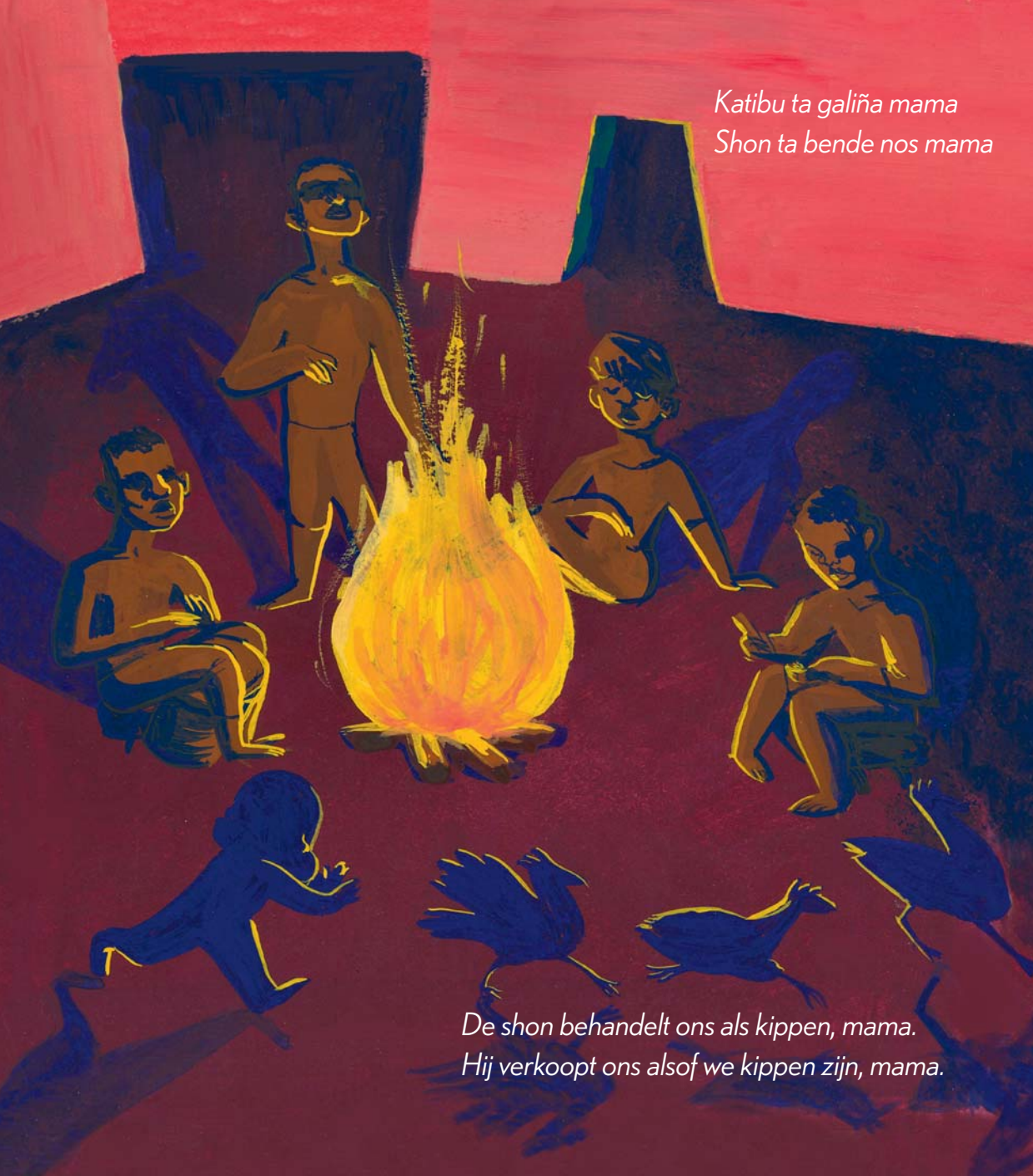
Slaven van Casper Lodewijk van Uytrecht. Hij was de baas, de *shon*, de eigenaar van heel de plantage. Plantage Kenepa, het grote gele huis, alle grond eromheen, de dieren, en de hutjes, alles was van hem. Ook de mensen die er moesten werken. De *shon* liet hen ploeteren en zwoegen, de hele dag, elke dag.

Anders kregen ze
straf: klappen met
een zweep of met
een stok.

Dit was oneerlijk, wist Tula.
In Europa waren mensen vrij,
hoorde hij. Waarom wij niet?
vroeg hij zich boos en
verdrietig af. 's Avonds
voor het slapengaan,
dacht hij aan een lied
dat vaak gezongen
werd op de plantage:

A painting in a dark, expressive style. In the center, a bright yellow and orange campfire burns. A man stands behind the fire, looking towards the viewer. Three children are seated around the fire: one on the left, one on the right, and one in the foreground. The background is dark with some vertical shapes suggesting a night scene. The overall mood is somber and contemplative.

*Katibu ta galiña mama
Shon ta bende nos mama*

*De shon behandelt ons als kippen, mama.
Hij verkoopt ons alsof we kippen zijn, mama.*

In het echt is het nog veel erger, vond Tula. Een ziek dier wordt tenminste verzorgd. Wij niet. Dieren hoeven niet alle dagen van de week te zwoegen in de hitte. Wij wel. Waarom? Wij hebben recht op vrijheid en gelijkheid, wist hij. Net als iedereen.

